

UZASADNIENIE

Powódka, W. D., wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 2.000,00 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 26 października 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, na skutek którego uszkodzony został jej pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki kolizji i na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji naprawy wypłacił powódce kwotę 1.561,39 zł. tytułem odszkodowania. W ocenie powódki świadczenie jest znacznie zaniżone, a kosztorys został sporządzony nieprawidłowo, bowiem zawiera stawki prac naprawczych nieadekwatne do realiów rynkowych i uwzględnia części zamienne, których użycie nie doprowadzi pojazdu do stanu sprzed szkody. Prawidłowo wyliczony koszt naprawy oszacowała ona na kwotę 4.556,38 zł. Na wartość przedmiotu sporu, tj. 2.000,00 zł., składa się część z różnicy między właściwym kosztem naprawy, szacowanym na 4.556,38 zł., a wypłaconą dotychczas kwotą 1.561,39 zł. Żądanie odsetek powódka oparła na przepisie art. 481 § 1 i 2 k.c., ustalając termin wypłaty odszkodowania w oparciu o art. 817 § 1 k.c.

W piśmie z dnia 07 lutego 2018 r. powódka przekształciła przedmiotowo powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 2.870,52 zł. (pismo k. 68)

Pozwany, (...) S.A. z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że jako ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 26 października 2016 r. prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego. Podkreślił, że uszkodzeniu uległ pojazd, wyprodukowany w 1999 r. W związku z tym, iż na rynku jest duża dostępność części zamiennych, pochodzących z rynku wtórnego i części zamiennych innych niż oryginalne, sygnowane logiem producenta pojazdu, w ocenie pozwanego istotne jest zbadanie, w jaki sposób pojazd został naprawiony. Żądanie zapłaty stawki wyższej w oparciu o koncepcję hipotetycznej szkody i średnich stawek, stosowanych w regionie, w sytuacji faktycznej naprawy i faktycznego poniesienia kosztów robocizny jest nieuzasadnione. (odpowieź na pozew k. 30-31)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka W. D. była właścicielką samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1999 r. W dniu 26 października 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego ww. pojazd uległ uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji kosztów naprawy wypłacił powódce kwotę 1.561,39 zł. W swoim kosztorysie zastosował stawkę za jedną roboczogodzinę prac naprawczych w wysokości 49,00 zł./rbg. Powódka nie zgodziła się z wysokością przyznanego odszkodowania.

(dowód: akta szkody k. 43, kalkulacja naprawy pozwanego k. 7-9)

Samochód powódki przed wypadkiem był w bardzo dobrym stanie technicznym. Brak informacji, że przed szkodą zamontowane były w nim części zamienne inne niż oryginalne. W związku ze zdarzeniem z dnia 26 października 2016 r. do wymiany kwalifikowały się zderzak przedni, wspornik zderzaka przedniego boczny i tarcza koła, do naprawy – błotnik przedni, a do lakierowania błotnik przedni kompletny i zderzak przedni. Średnia stawka za jedną roboczogodzinę dla napraw powypadkowych, stosowana przez warsztaty nie posiadające autoryzacji producenta, lecz

posiadające zaplecze techniczne, pozwalające na wykonanie naprawy w sposób prawidłowy, zgodnie z technologią producenta, wynosi 120,00 zł. netto. Skuteczna naprawa pojazdu pod względem jakościowym, wytrzymałościowym, technicznym, użytkowym i estetycznym i przywrócenie jego stanu sprzed uszkodzenia możliwe jest jedynie przy zastosowaniu części oryginalnych z indeksem O, tj. części opatrzonej logiem producenta pojazdu. Koszt takiej naprawy wynosi 3.603,18 zł. netto, 4.431,91 zł. brutto. Części zamiennie porównywalnej jakości są sprzedawane w opakowaniach z logiem producentów części niezależnych, którzy nie dostarczają części na tzw. pierwszy montaż. Są one różnej jakości i produkowane przez różnych dostawców. Znacznie niższa ich cena wymusza na producentach stosowanie tańszych komponentów, czy technologii wytwarzania, co przekłada się na jakość wytworzonych części. Powoduje to m.in. niską dokładność wymiarów, sprawiającą trudności z montażem i uniemożliwiającą spasowanie elementów pojazdu, zmienioną w stosunku do oryginalnego elementu konstrukcję części, brak dodatkowej warstwy cynku na elementach blaszanych, zabezpieczającej przed korozją.

(dowód: opinia biegłego wraz z kalkulacją naprawy k. 48-61)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy niniejszej oraz aktach szkody pojazdu, nie były one bowiem kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd uwzględnił również opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej M. W., uznając ją za jasną, nie zawierającą luk i sprzeczności oraz wysoce fachową. Biegły wskazał rzeczowe argumenty na poparcie swoich końcowych wniosków w zakresie wyliczenia kosztów naprawy samochodu powódki. Do opinii tej żadna strona nie zgłosiła zastrzeżeń.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawało, iż samochód, stanowiący własność powódki, uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia, do którego doszło w dniu 26 października 2016 r. Nie budził także wątpliwości fakt, iż odpowiedzialny za zdarzenie posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 1.561,39 zł. na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią przepisy art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z pierwszą z powołanych norm, przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Artykuł 822 § 1 k.c. z kolei przewiduje, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. W dalszej części przepis ten stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia (§ 3). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4).

Przesłanką odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest natomiast, zgodnie z treścią art. 361 k.c., istnienie związku przyczynowego pomiędzy normalnymi następstwami działania lub zaniechania ubezpieczonego a zaistniałą szkodą. W świetle art. 363 § 1 k.c. w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty. Efekt naprawienia szkody zostaje osiągnięty, gdy uszkodzony pojazd zostaje doprowadzony do stanu technicznej używalności, odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody obejmuje zatem wszelkie straty, które poniósł poszkodowany.

W przedmiotowej sprawie poza sporem był zakres uszkodzeń pojazdu powódki oraz zakwalifikowanie poszczególnych elementów do wymiany lub naprawy. Rozbieżność stanowisk stron dotyczyła stawki za jedną roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych oraz rodzaju i cen części zamiennych. W związku z tym Sąd odwołał się do wiadomości biegłego z zakresu mechaniki samochodowej.

Biegły sądowy wyliczył koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.431,91 zł. brutto, tak aby przywrócić jego sprawność techniczną i stan sprzed uszkodzenia, stosując średnie ceny robocizny, obowiązujące na rynku lokalnym w warsztatach nieautoryzowanych, w wysokości 120,00 zł. netto za jedną roboczogodzinę dla robót blacharskich i lakierniczych oraz ceny części oryginalnych z indeksem O, tj. części opatrzonych logiem producenta pojazdu. Biegły zaopiniował, że taka naprawa pozwoli na przywrócenie pojazdu do poprzedniego stanu pod względem jakościowym, wytrzymałościowym, technicznym, użytkowym i estetycznym.

Sąd miał na uwadze, że poszkodowanemu w wyniku wypłacenia odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC należy umożliwić skuteczne naprawienie pojazdu. Naprawa powinna zmierzać do doprowadzenia pojazdu do stanu identycznego z tym, jaki istniał w dniu szkody. Jak wynika z treści art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W sytuacji, gdy sam poszkodowany zdecyduje się na dochodzenie od sprawcy bądź ubezpieczyciela kwoty pieniężnej, powinna ona dawać realną możliwość naprawienia samochodu z zachowaniem właściwej technologii naprawy. Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, a także stanowiskiem przeważającej części doktryny, jeżeli do doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody konieczne jest użycie w tym celu części nowych i oryginalnych, to wydatki związane z ich użyciem należy uznać za celowe i ekonomicznie uzasadnione. Oznacza to, że w sytuacji, gdy pojazd przed szkodą wyposażony był w części pochodzące od producenta, zobowiązany do naprawienia szkody nie powinien narzucać sposobu naprawy przy użyciu tzw. części alternatywnych.

Opracowana przez biegłego opinia stanowiła główny dowód w niniejszej sprawie w zakresie ustalenia wysokości zaistniałej po stronie powódki szkody. Sąd uwzględnił ten dowód, ponieważ opinia była jasna, nie zawierała luk i sprzeczności. Sąd uznał za słuszne rozumowanie biegłego, przedstawione w opinii i jej uzasadnieniu, jak również stwierdził poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych, które nie były kwestionowane przez strony postępowania.

W tych warunkach, wobec przyjęcia przez Sąd tezy z opinii biegłego, należało uznać, że szkoda w pojeździe powódki, powstała na skutek zdarzenia z dnia 26 października 2016 r., wyniosła 4.431,91 zł. brutto. Pozwany wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 1.561,39 zł.

W konsekwencji, Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził kwotę 2.870,52 zł. (4.431,91 zł. – 1.561,39 zł.) - na podstawie art. 805 i n. k.c., art. 361 k.c., art. 34 i nast. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2016 poz. 2060 ze zm.) oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 817 k.c.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.492,10 zł. tytułem poniesionych przez nią kosztów celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na powyższą kwotę złożyły się: opłata od pozwu 100,00 zł., opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł., wynagrodzenie pełnomocnika 900,00 zł. i poniesiony koszt opinii biegłego w kwocie 475,10 zł.

W punkcie 3 wyroku nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 44,00 zł. – na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2018, poz. 300) w zw. z art. 98 k.p.c. tytułem kosztów sądowych, tj. nieuiszczonej przez powódkę opłaty od rozszerzonego powództwa.